

יוסף חסדי ורחל

1592

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מרחשון התשע"ז

"הארץ והמור"ר"

זכורה לנו הבטחת ממשלה מסוימת וראשה בעקבות החשש של מחצית הציבור כי בהסכם אוסלו אנחנו קורעים חבלי ארץ לטובת הפלשתינים תמורת פיסת נייר שלא תקיין, כי הנסגה משמחי מולדת תעשה בשלבים (פעילות... כדי להמתיק הגלולה), כך שנוכל לבדוק את קיום ההסכם בכל שלב ע"י הפלשתינים. גם ממשלה קודמת קרעה את חברון ומסרה אותה תמורת פיסת נייר (מה שנמנעה הממשלה הקודמת לה לפני הבחירות לעשות). והנה כאשר אנו מבקשים, תמורת נתינת שמחי מולדת, מהצד השני רק לבצע את מה שהתחייב יוצאים יפי הנפש להגן על מי ששולח את נתיניו ושומריהם לפגוע בנו, תוך כדי תהליך השלום. (אין להצמד לכל אות קטנה בהסכם, הם אומרים... אולי הם מוכנים שלא נצמד לאותיות הקטנות של הנסיגה)?

הרמב"ם מחדש חידוש מפתח, כי ישנם רשעים שאין נותנים להם מהשמים לשוב מרשעותם, ונועלים בפניהם דרכי תשובה, ראה הכבדת לב פרעה. הרמב"ם סובר שלרשע כזה אין דרך חזרה, רשעים שחטאו חטאים כבדים, חייבים מיתה ואין תרופה לעונם. זו דרך אלה שלא נותנים "צ'אנס" לאנשי חסם. אנו הלכנו לפי בעל העקדה הקובע: "האמת יורה דרכו, כי אחרי כל טומאתו, הבא ליטהר בחרטה גדולה, בהכנעה עצומה... מי יסגור בעדו שערי דמעה אשר לא ייסגרו מפני כל"? לכן לפי בעל העקדה ברור שעם כל הכבדת לב פרעה לא ננעלו, גם בפניו, דרכי תשובה.

בפני אנשי חסם וחבורתו נפתחו דרכי תשובה רבים. חבל ארוך ורחב ניתן לו בהסכמים השונים. זמן רב, אולי יותר מדי, ניתן לו כדי להוכיח כוונותיו החיוביות בקיום ההתחייבויות שקיבלו. עד היום שמחי מולדת נמסרו אך הם מסרבים לקיים הבטחותיהם. מי ערב לנו שלאחר שיעברו עוד חלקי ארץ, ואולי אף לאחר הסדר הקבע, אנשי חסם יקיימו כל שהייוו בפית גייר חתומה על ידם? אכן, מוכנים אנו להודות כי מלכתחילה אסור היה לוותר על זכותנו לכל הארץ. אבל ממשלה נבחרת חתמה על הסכם אומלל והממשלה החדשה מסכימה לקיימו תוך הדדיות מירבית. "הדדיות" היא מילת הקוד של תהליך השלום, ואם נגזר עלינו "לקרוע" חבלי מולדת דבר זה יעשה רק לאחר קיום הבטחות הצד השני, הרי כך הבטיחו לנו, לא?

ולא כך המצב במציאות אין כל קיום להבטחות להיפך המצב גרוע יותר ממה שהיה והאם אנו צריכים בכל מחיר להשתחוו להם כדי שיקבלו את המתנות היקרות לנו מדור דור.

בתפל

שבת כח' טבת ה-תשפ"ו
פרשה: וארא
הפטרה: כה אמר ה'
שבת מברכין
ראש חודש שבט ביום שני
המולד יום ראשון
בשעה: 15:06 ו - 11 חלקים

הדלקת נרות - 16:37
צאת השבת - 17:31
ר"ת: 18:03

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:43

זמן	זמן
5:31 < 5:34	עמוד השחר:
5:38 < 5:41	זמן טלית:
6:37 < 6:40	זריחה:
11:52 < 11:50	חצות:
12:18 < 12:16	מנחה גדולה:
17:06 < 17:00	שקיעה:

תפילין לראש

"לאכול כדי התקיים"

כשהתיר הקב"ה אכילת בשר, אמר (בראשית ט, ג): "כירק עשב נתתי לכם את כול". גם בשר שמן צריך לאכול "כירק עשב", שאין לאדם כל הנאה ממנו, ואין הוא אוכלו אלא כדי לקיים את גופו.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחוהי דינה בת רחל
ולע"נ תמי' שלום בר שמחה ז"ל
חמתי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"כמה גדולה מעלת התשובה" ב'

תפילין לראש

הקצין לא רצה להאמין ואמר לחסיד כמה זמן חשבת עד שאמרת שזה לא שלך וזה שייך לחברך, ויקחו אותו בחזרה לכפר ויביאו אותו לפני השופט, והשופט פסק לאסור אותו, ויכניסו את החסיד המקובל לבית הכלא האסירים ששם כולם חבורת פושעים ורוצחים ובהיכנסו לשם החסיד כולם התחילו ללעוג לו ויתחילו להגיד לו יהודי מזוהם ועוד. החסיד לא ענה אותם דבר, וילך ראש החבורה אל החסיד ויאמר לו שמע חביבי אנחנו פה יש לנו סדר שכל אחד משלם מס לחברותו כל יום כך וכך פרוטות עבור להעלים עין אם אתה רוצה לעשן או כל דבר אחר שאסור לעשותו בתוך כותלי בית הכלא ויענה לו החסיד אני אינני מעוניין להיות עם חבורתכם ולא בחברתכם ועזבו אותי לנפשי.

ויאמר לו ראש החבורה אם אתה לא תשמע את פקודתי אצוה להלקותיך, והחסיד לא ענה עוד דבר. ולא איחר ראש החבורה ויצווה שני החברים משלו להשכיב את החסיד ויקח מקל בידו כדי להכות את החסיד והוא הרים את ידו באויר ולא יכל להחזירה, ויצעק ראש החבורה ויאמר עזבוהו לנפשו זה איש או שהוא מכשף או שהוא איש קדוש, ויבקש מהחסיד שיחזיר לו את ידו לאיתנה ויתפלל החסיד ותחזור ידו לאיתנה ומאותו יום כולם התחילו לכבד אותו.

ובין הפושעים האלו היה יהודי אחד שהתחיל להתקרב אל החסיד ויגיד לו שהוא יהודי אבל הוא פושע גדול והוא התחתן עם נוצריה ויש לו שני בנים ממנה ואחר כך התחבר עם חברת הגנבים האלו ויעסוק אתם בכל מיני גנבות וגזל לפעמים גם מתוך אונס לבל יתפסו גם רצחו. ועכשיו כל החבורה נתפסה בגנבה גדולה וכולם נמצאים בבית הכלא, ואני התחרטתי חרטה בלב והנני מוכן לקבל עלי כל מיני יסורים עבור לכפר על נפשי ואם כבודו יוכל להדריך אותי מה עלי לעשות עבור לחזור בתשובה הנני מוכן. ויראה החסיד בפניו של היהודי שיש בו עוד ניצוץ של קדושה וחרטה. ויאמר לו עליך לקבל מלקות יום יום וכך פעמים במשך שלושים יום ואילך להתענות פעמיים בשבוע ביום שני וביום חמישי במשך זמן של המלקות ועוד כמה דברים עבור שתתרחצ תשובתך, ויתחיל לעשות היהודי כדברי החסיד המקובל עד תום הזמן שאמר לו. ויסתכל שוב פעם בפניו ויראה המקובל שנרצה עונו, ויאמר לו עד עכשיו הכל טוב חסר דבר אחד והוא עתה תהיה בעל תשובה רק במות אשתך הנוצרייה ושני בניה.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "תפילין לראש" תפוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

ספרות

הלכות הנחת תבשיל על האש מערב שבת על מנת
שיתבשל בשבת (שהיה)
והלכות חימום תבשיל בשבת (חזרה)
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

חימום תבשיל לח שנצטנן על ידי גוי

ס. מותר לומר לגוי לחמם בשבת תבשיל לח שהוא מבושל כל צרכו, על גבי אש מכוסה בטס של מתכת, או על גבי פלאטה חשמלית, ואפילו הוא צונן לגמרי, ואפילו אם מחמת כן יתחמם התבשיל ויהיה רותח, ואפילו אם מחמת כן ישתבח התבשיל יותר. וכל שכן שיש להקל בזה כשעושה כן הגוי מעצמו בלא שיאמר לו היהודי.

והוא הדין שיש להקל לומר לגוי לחמם בשבת תבשיל יבש שנתבשל כבר כשיעור מאכל בן דרוסאי, דהיינו שנתבשל עד שהוא ראוי לאכילה מדוחק, על גבי אש מכוסה בטס של מתכת, או על גבי פלאטה חשמלית, ואפילו אם מחמת כן יתבשל התבשיל יותר עד שיהיה מבושל כל צרכו.

ומכל מקום אם ציוה על הגוי לחמם עבורו תבשיל לח צונן על גבי אש גלויה, אין לאכול תבשיל זה בשבת אפילו בדיעבד, וכן אם ציוה על הגוי לחמם עבורו תבשיל שנתבשל כמאכל בן דרוסאי על גבי אש גלויה, אין להקל לאכול תבשיל זה בשבת ואפילו בדיעבד.

ואם חימום הגוי בשבת תבשיל לח על גבי אש גלויה, ואותו תבשיל הוא מצטמק ורע לו, אף על פי שאסור לומר לגוי לעשות כן בשבת, מכל מקום בדיעבד אם עשה כן, אפילו אם אמר לו שיעשה כן, ועשה כן לצורך היהודי, יש להקל לאכול תבשיל זה בשבת.

והיינו דוקא כשהיה אותו תבשיל שהוא מצטמק ורע לו ראוי לאכילה בעודו צונן, ובזה יש להקל בדיעבד לאכול את התבשיל אחר שחימומו הגוי ואפילו בעודו חם, אבל אם לא היה התבשיל ראוי לאכילה בעודו צונן, אין להקל לאכול בעודו חם, וצריך להמתין עד שיצטנן התבשיל.

לפיכך לקחו מהמים שנהפכו על ידי משה לדם, הראו לכולם על ידי אחיות עיניים כאילו מים רגילים המה, ואחר כך הסירו את האחיות עיניים ונותר הדם להיות כבראשונה.

"וידעו מצרים כי אני ה' בנשתי את ידי על מצרים, והוצאתי את ישראל מתוכם"

פירש רבינו בן איש חי זצ"ל, שגדולתו של הקב"ה ניכרת ביותר כשהוא מציל את החלש ביותר מידיו של הגיבור ביותר. ובאותה תקופה לא היתה מעצמה תקיפה כמצרים, ואומה חלושה כישראל. "וידעו מצרים כי אני ה' - בנשתי ידי על מצרים", המעצמה התקיפה, והשפלתה עד עפר, "והוצאתי את ישראל מתוכם" לחירות עולם ולשיא המעלה.

"הוא משה ואהרן... הוא אהרן ומשה"

שאל מרן הבית יוסף זצ"ל בדרשותיו, מדוע הקדים הכתוב פעם את משה לאהרן, ופעם את אהרן למשה? לומר לך, שלמרות שמשה רבינו הגיע לפיסגת ההשגות ולשיא הנבואה, והיה קודם לאהרן אחיו במעלתו, היה מקדים את אהרן ומכבדו משום היותו הבכור, ואהרן היה מכבדו בגלל מעלתו. נמצא, ששניהם כיבדו איש את רעהו ונהגו כבוד זה בזה.

"על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה"

כתב רבינו האור החיים הקדוש זצ"ל: התורה הקדושה מדגישה שמשה רבינו צעק אל ה' על דבר הצפרדעים - אשר שם לפרעה. "מכאן, שצריך לפרש תפילות". והיינו, שהמתפלל יאמר בפירוט את בקשתו. שאם לא כן, עלולות להיות הפתעות -

כפי שהמדרש מספר על אותו אדם שהיה מהלך בדרך, עיף ויגע, והתפלל לאמר: "רבונו של עולם, תן לי חמור", ותפילתו נשמעה. עבר שם שר אחד שהיה רוכב על אתון מעוברת, ולפתע כרעה האתון וילדה עייר. חס השר על העייר הצעיר, נשא את עיניו וראה את היהודי מהלך בדרך. הרעים עליו בקולו וציוהו, שישא את העייר על גבו, עד העיר הרחוקה. נאנח היהודי ואמר: "ביקשתי חמור, ונענית. אבל אני חשבתי לרכב עליו, והנה הוא רוכב עלי".

"לא ידעתי את ה' "

ואמרת אליו ה' אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את עמי ויעבדוני במדבר" הקשה "אור החיים" הקדוש, שלכאורה כל הפסוק הזה מיותר, ולא היה לו לומר אלא פסוק שלאחריו "כה אמר ה'... הנה אנכי מכה במטה אשר ביה" וכו'?

ויש לומר, שבא הכתוב לפרסם את גודל רשעו וחטאתו של פרעה, שמסרב לשמוע לה' שהוא "אלקי העברים", ורומז לאברהם העברי, שכל העולם היה מעבר אחד, והוא היה מעבר השני, שנלחם נגד כל העולם, ועמד איתן באמונתו וצדקתו, ופרעה הרשע מסרב לשמוע להשם יתברך שהוא אלקיו של אברהם. ואם הבן אברהם הוא כל כך גדול וענק על אחת כמה וכמה אביו שבשמים שגדול שמו בכל העולם, ועם כל זה פרעה סירב לשמוע בקולו...

"אמור אל אהרן... והיה דם בכל ארץ מצרים"

אמר רבי אבין הלוי ברבי: ממכת דם העשירו ישראל. כיצד? - המצרי וישראל בבית אחד והגיגית מלאה מים. ומצרי הלך למלאות הקיתון מתוכה - מוציאה מלאה דם, וישראל שותה מים מתוך הגיגית, והמצרי אומר תן לי

בידך מעט מים ונותן לו ונעשו דם, ואומר לו: נשתה אני ואתה מקערה אחת, וישראל שותה מים ומצרי דם. וכשהיה לוקח מישראל בדמים היה שותה מים, מכאן העשירו ישראל.

"ויעשו כן חרטומי מצרים בלתיים"

יש לשאול, והרי נהפכו כל מימי מצרים לדם, ומדיכין לקחו חרטומים מים כדי להפכם לדם?

ויש לומר, שאהרן לא הפך לדם אלא רק את המים שהיו על הארץ, אבל מים שהיו מתחת לארץ לא נהפכו לדם, והחרטומים חפרו והוציאו מים והפכים לדם.

הסבר נוסף: אהרן הפך באמת את המים לדם של ממש, עד כי מתה הדגה שביאור. אבל החרטומים בלטיהם לא עסקו אלא באחיות עיניים, ולא יכלו להפוך את המים באמת לדם.

"ולא שמעו אל משה"

משה בא אל בני ישראל העובדים עבודת פרך במצרים ובפיו בשורת הגאולה.

איך הגיבו בני ישראל? לא שמעו. "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח", אומר הכתוב. והדבר מעורר תמיהה: האם יש אדם שיתבשר בשורות טובות - ולא ישמח?

אבל ביחד עם הבשורה הטובה באה מצד משה גם דרישה: "משכו וקחו לכם". משכו את ידיכם מעבודה זרה וקחו לכם צאן. צאן היה, כידוע, העבודה הזרה של מצרים, וישראל התקשו לקבל את הדרישה לפרוש מעבודה זרה.